

Maria Semplová

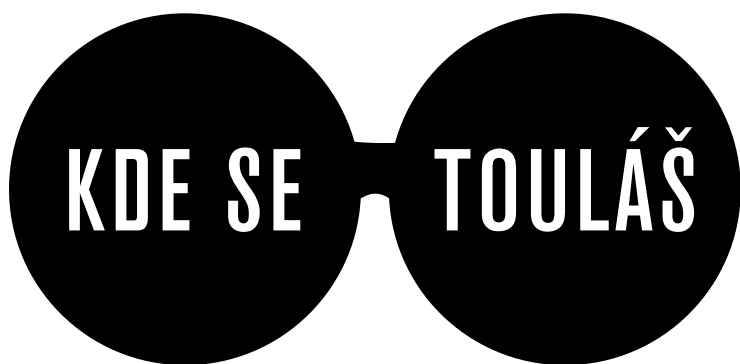
BERNADETTO

BERNADETTO

Maria Sempleová

Přeložila Olga Bártová

plus

BERNADETTO

Copyright © Maria Semple, 2012
Translation © Olga Bártová, 2014
Cover Design © Keith Hayes, 2012

ISBN 978-80-259-0301-8

Poppy Meyerové

Ze všeho nejvíc mě dokáže naštvat, když mi táta na dotaz, kde asi tak máma je, odpoví: „Hlavně si nesmíš myslet, že je to tvoje vina.“ Určitě vám došlo, že na tohle jsem se ho neptala. Skoro stejně mě dokáže naštvat, když se nenechám odbýt a on mi řekne: „Pravda je většinou dost složitá. Nikdy nemůžeme o druhém člověku vědět úplně všechno.“

Takže máma se dva dny před Štědrým dnem bez varování vypaří? To je tedy opravdu složité. Ale to, že je něco složité, že nikdy nemůžeme o druhém člověku vědět úplně všechno, přece neznamená, že se o to nemůžeme aspoň pokusit.

Neznamená to, že se o to nemůžu pokusit já.

1

**MÁMA
VERSUS
MOUCHY
OTRAVNÉ**

Pondělí 15. listopadu

Základní škola a mateřská škola Roberta Galera staví na empatii, vzdělání a globální propojenosti, takže z ní vycházejí jedinci s hlubokým občanským citěním – obyvatelé naší udržitelné rozmanité planety.

Jméno: Bee Branchová

Třída: 8.

Třídní učitel: pan Levy

VYSVĚTLIVKY:

P Překonává veškerá očekávání

N Naplňuje očekávání

S Snaží se naplnit očekávání

Matematika	P
Biologie	P
Světová náboženství	P
Hudební výchova	P
Tvůrčí psaní	P
Keramika	P
Anglický jazyk a literatura	P
Výrazový tanec	P

HODNOCENÍ: Bee je radost učit. Kladným přístupem k učení nakazila ostatní žáky; její dobrosrdečnost a humor jsou rovněž nakažlivé. Bee se nebojí ptát. Nejde jí jen o dobré známky, ale především o to, aby důkladně porozuměla danému tématu. Ostatní žáci se na ni často obracejí s žádostí o radu a ona jim vždycky rychle a s úsměvem pomůže. Při samostatné práci se dokáže maximálně soustředit a při práci ve skupině působí jako rozvázná a sebevědomá vůdčí osobnost. Za povšimnutí stojí i to, že nadále hraje výborně na flétnu. Máme za

sebou teprve třetinu školního roku, ale mně je už teď líto, že Bee brzy dokončí druhý stupeň a vydá se do světa. Víím, že se hlásí na střední školu na východním pobřeží, odkud pocházíte. Závídím profesorům, kteří ji budou učit. Určitě sami brzy zjistí, že Bee je naprosto úžasná mladá dáma.

Ten den jsem u večere přetrpěla nadšené výkřiky rodičů typu „jsme na tebe moc hrdí“ a „ty jsi naše chytrouška“ a počkala jsem, až zavládne klid.

„Je vám jasné, co z toho vyplývá,“ poznamenala jsem. „Co z toho vyplývá za úžasnost.“

Máma s tátou se zamračili a vrhli na sebe tázavý pohled.

„Copak jste zapomněli? Co jste mi slíbili, když jsem šla do první třídy? Že když budu mít celou dobu výborný prospěch, budu si moct přát, co budu chtít.“

„Já si to pamatuju. Řekli jsme to, abys přestala otravovat s poníkem.“

„Poníka jsem chtěla, když jsem byla malá,“ odpověděla jsem. „Teď si přeju něco jiného. Chcete vědět co?“

„No já nevím,“ odpověděl táta. „Chceme?“

„Rodinný výlet do Antarktidy!“ Vytáhla jsem brožuru, kterou jsem do té doby schovávala pod zadkem. Byla z cestovní kanceláře, která pořádá dobrodružné plavby do exotických míst. Nalistovala jsem stránku se zájezdy do Antarktidy a podala jsem brožuru přes stůl rodičům. „Jestli se tam máme vypravit, tak to jde jedině o Vánocích.“

„To jako letos? To jako za měsíc?“ zeptala se máma. Vstala a nastrkala prázdné plastové krabičky od večere do igelitek, ve kterých nám je přivezli z restaurace.

Táta už hltal brožuru. „To tam totiž bude léto. Nikdy jindy se tam jet nedá.“

„Když poníci jsou tááák roztomilí!“ Máma zavázala ucha igelitek na uzel.

„No co myslíš?“ Táta se podíval na mámu.

„Nemáte tou dobou v práci největší fofr?“

„Zrovna Antarktidu probíráme ve škole,“ vysvětlovala jsem. „Načetla jsem si deníky všech polárníků a budu mít referát o Shackletonovi.“ Zavrtěla jsem se na židli. „To je neuvěřitelné. Že jste to rovnou nezapamatovali.“

„Čekal jsem, že to uděláš ty,“ řekl táta mámě. „Když nerada cestuješ.“

„Já zas čekala, že to uděláš ty,“ řekla máma tátovi. „Když máš tolik práce.“

„Páni! To znamená, že jedem!“ Vyskočila jsem. „To znamená, že jedem!“ Nakazila jsem svým nadšením Zmrzlinku – vzbudila se, začala štěkat a obíhat vítězná kolečka kolem kuchyňského stolu.

„Znamená to, že jedem?“ zeptal se táta do praskání plastových krabiček, které máma cpala do odpadkového koše.

„Ano, to znamená, že jedem,“ odpovíděla máma.

Úterý 16. listopadu

Od: Bernadetta Foxová

Komu: Maňdžula Kapúrová

Dobrý den Maňdžulo,

ocitla jsem se v dost nečekané situaci a moc bych ocenila, kdybyste pro mě mohla pracovat podstatně víc. Za sebe můžu říct, že jste mi ve zkušební době doslova vytrhla trn z paty. Doufám, že jste taky byla spokojená. Pokud ano, dejte mi prosím co nejdřív vědět, protože bych byla moc ráda, kdybyste pomocí těch vašich indických kouzel zařídila jeden velký úkol.

Dobrá, konec tajností.

Že mám dceru Bee, už víte. (To pro ni jste sháněla léky a kvůli nim teď svádíte nelítostnou bitvu s pojišťovnou.) S manželem jsme

jí slíbili, že když bude mít na základní škole pořád samé jedničky, tak jí koupíme, co si bude přát. Samé jedničky nám právě přistály na stole – teda samá péčka, protože škola Roberta Galera razí slobodomyslný názor, že známky žákům podřývají sebevědomí (pevně doufám, že takové školy v Indii nemáte). A co že si to naše Bee přeje? Rodinný výlet do Antarktidy!

Do Antarktidy se mi nechce z milionu důvodů – především proto, že bych musela vytáhnout paty z domu. Už vám asi došlo, že něco takového podnikám krajně nerada. Jenže nemůžu Bee zklamat. Je to moc prima holka. Větší osobnost než já, Elgie a deset dalších lidí dohromady. Navíc chce příští rok na podzim na internátní školu a já nepochybuju o tom, že se tam dostane, když má ty jedničky. Pardon – péčka. Tím pádem by ode mě nebylo hezké, kdybych ten výlet naší holčičce nedopřála.

Do Antarktidy se dá dostat jedině lodí. I na tu nejmenší výletní loď se vejde 150 osob. Takže to vidím tak, že budu uvězněná na jednom místě se 149 lidmi, kteří mě budou neuvěřitelně vytáčet svým buranstvím, plýtváním, debilními dotazy, neustálým žvaněním, úchylnými požadavky ohledně jídla, nudnými řeči atd. V horším případě se mě budou pokoušet zapojit do hovoru a na oplátku ode mě budou čekat duchaplnosti. Z té představy na mě jde hrůza. Menší fobie z lidí ještě nikomu neuškodila, ne?

Kdybych vám dala veškeré informace, vyřídila byste za mě papíry, víza, letenky, prostě všechno potřebné pro náš přesun na Bílý světadíl? Měla byste na to čas?

Doufám, že ano.

Bernadetta

Málem bych zapoměla! Čísla našich kreditek už máte, takže z nich zaplaťte letenky, zájezd a vybavení, ale honorář si strhněte přímo z mého účtu. Když Elgie před měsícem viděl na výpisu položku za vaši

práci – přitom to nebyla nijak vysoká částka –, vůbec se mu nelíbilo, že jsem si najala virtuální asistentku z Indie. Slíbila jsem mu, že vašich služeb přestanu využívat. Jestli, Maňdžulo, souhlasíte, budeme v našem slibně započatém románu pokračovat potají.

Od: Maňdžula Kapúrová
Komu: Bernadetta Foxová

Vážená paní Foxová,

moc ráda Vám s přípravou cesty do Antarktidy pomůžu. V příloze zasílám smlouvu, abych pro Vás mohla začít pracovat na plný úvazek. Pošlete mi přístupové certifikáty a hesla ke všem Vaším účtům? Těším se na další spolupráci.

S pozdravem
Maňdžula Kapúrová

Faktura od Delhi Virtual Assistants International

Faktura č. BFB39382

Odpovědná pracovnice: Maňdžula Kapúrová

40 hodin za 0,75 USD na hodinu.

CELKEM: 30 USD

Faktura je splatná ke dni doručení.

Středa 17. listopadu

Dopis od Ollieho Ordwaye (přezdívaného Ollie Óčko)

PŘÍSNĚ TAJNÉ: PRO SDRUŽENÍ RODIČŮ
PŘI ZŠ A MŠ ROBERTA GALERA

Vážení rodiče,

jsem moc rád, že jsem se s Vámi mohl minulý týden setkat. Těší mě, že si mě jako konzultanta vybrala tak skvělá instituce, jakou ZŠ a MŠ Roberta Galera bezesporu je. Paní ředitelka Goodyearová mi říkala, že se mám těšit na vysoce motivované rodiče, a Vy jste mě rozhodně neklamali.

Řekněme si to na rovinu: za tři roky vyprší Vaši školetní smlouva. Naším cílem je **rozjet bombastickou kampaň**, abyste si mohli dovolit větší a vhodnější areál. Pokud jste se schůzky nemohli zúčastnit, pročtete si prosím následující **podrobnou analýzu**.

Sešel jsem se s 25 rodiči ze Seattlu, jejichž roční příjem přesahuje 200 000 dolarů a jejichž děti budou nastupovat do školky. **Jádro pudla** spočívá v tom, že tihle rodiče považují školu Roberta Galera za **druhořadou**, za nouzové řešení, pokud se jejich děti nedostanou do školy, kterou vybrali jako první.

Naším cílem je **vychýlit jazýček vah ve prospěch** školy Roberta Galera, aby se vyšvihla mezi **školy první volby**, kam své děti posílá seattleská smetánka. Jak toho dosáhneme? Jakým **kouzelným proutkem** musíme zamávat?

Posláním školy Roberta Galera je globální „propojenost“. (To zní skvěle! Je vidět, že myslíte nekonvenčně a nebojíte se nových slov!) Podařilo se Vám **vzbudit pozornost médií**, protože jste koupili jaky guatemalským indiánům a do jedné africké vesnice jste poslali solární

vařiče. Že jste dokázali vybrat **menší finanční částku** pro lidi, které jste v životě neviděli, je samozřejmě chvályhodné, ale pro potřeby soukromé školy, kterou navštěvují Vaše děti, musíte získat **podstatně větší částku**. Proto je nutné, abyste přestali uvažovat jako rodiče, kterým já říkám „**subárka**“, a začali uvažovat jako „**meďouři**“.

Jak uvažují meďouři? Z mého průzkumu vyplývá následující:

- 1) Na výběr soukromé školy mají největší vliv **ambice** a **strach**. Meďouři se bojí, že jejich děti nedosáhnou „nejlepšího možného vzdělání“. To ovšem nesouvisí se vzděláním jako takovým, ale naopak s tím, kolik meďourů má v té které škole děti.
- 2) Když meďouři přihlašují děti do školky, pomýšlí už na **dalekou budoucnost**. A tou je **Lakeside** – alma mater Billa Gatese, Paula Alleny a dalších. Obecně se má za to, že z Lakesidu proudí studenti na ty nejlepší univerzity. Řeknu Vám to bez obalu: tenhle **šílený vlak** vyjíždí ze stanice **Školka** a všichni z něj vystoupí až na **Harvardu**.

Paní ředitelka Goodyearová mě provedla areálem, který leží v průmyslové zóně. Subárkům zřejmě nevadí, že jejich děti chodí do školy hned vedle **velkoobchodního zpracovatele ryb**. Něco Vám teď povím. Meďourům by to rozhodně vadilo.

K získání peněz na nový areál vedou v podstatě všechny cesty. Nejlepší by bylo, kdyby školka příští rok naplnila třídy dětmi **meďourů**.

Už si masírujte lýtka, protože nás čeká běh na dlouhou trať. Žádný strach – vždycky jsem fandil **těm, na které by nikdo nevsadil**. Vzhledem k Vašemu rozpočtu navrhuju **dvoufázový akční plán**.

Prvním bodem akčního plánu je **nové logo ZŠ** a MŠ Roberta Galera. Klipartové otisky rukou mají bezesporu své kouzlo, ale co kdybychom zkusili vymyslet něco, co by lépe vyjadřovalo **úspěch**? Co třeba erb rozdělený na čtyři pole s obrázkem věže Space Needle, kalkulačkou, jezezem (aby evokovalo Lakeside) a ještě něčím, třeba míčem. Jen házím na papír, co mě napadá. Ještě to všechno probereme.

Druhým **bodem akčního plánu** je **brunch pro rodiče potenciálních žáků** (BPRPŽ), kam bychom sezvali seattleskou smetánku – tedy **medfoury**, jak já s oblibou říkám. Audrey Griffínová, která má v ZŠ Roberta Galera syna, nám velkoryse nabídla, že BPRPŽ uspořádá u sebe doma. (At' jsme co nejdál od ryb.)

V příloze zasílám tabulku se jmény seattleských **medfourů**. Žádám Vás, abyste si seznam prošli a sdělili mi, koho na BPRPŽ přivedete. Musíme na BPRPŽ **dostat** co nejvíc zájemců, protože díky nim pak **zlaneříme** další **medfoury**. Když zjistí, kolik se jich na BPRPŽ sešlo, přestanou se obávat, že je škola druhořadá, a přihlášky se jen pohrnou.

Já už mezitím doma **pilně pracuju** na pozvánkách. Pošlete mi ta jména co nejdřív. Brunch u paní Griffínové musíme sfouknout ještě před Vánoce. Jako den D jsem stanovil sobotu 11. prosince. **Jsem si jistý, že tahle akcička vstoupí do dějin.**

S pozdravem

Ollie Óčko

*Vzkaz, který poslala Audrey Griffínová
specialistovi na likvidaci ostružiní*

Tome,

dneska jsem na zahradě prostřihávala trvalky a sázela macešky, protože se u nás má 11. prosince konat školní brunch. Když jsem chtěla proházet kompost, zaútočily na mě šlahouny ostružiní.

Naprosto mě to vyvedlo z míry. Ostružiní je zpátky – nejen v kompostu, ale i ve vyvýšených zeleninových záhonech, ve skleníku a dokonce i v kompostéru. Určitě si dokážete představit, jak zuřím, zvláště když jste si před třemi týdny za jeho likvidaci naučtoval tučný

honorář. (Pro vás zřejmě není 235 dolarů nijak horentní částka, ale pro nás rozhodně ano.)

Na letáčku jste tvrdil, že ručíte za výsledek. Mohl byste k nám tedy do 11. prosince zajet a to ostružiní jednou provždy odstranit?

Ráda vám dám nějaký mangold.

Audrey Griffinová

*Vzkaz, který poslal Tom, specialista
na likvidaci ostružiní, Audrey Griffinové*

Paní Griffinová,

já jsem ostružiní z vašeho pozemku odstranil. Šlahouny, o kterých píšete, k vám prolézají od sousedů – z toho domu na kopci nad vámi. Vnikají vám do zahrady pod plotem.

Kdybyste tomu chtěla zabránit, musel by se nejdřív na hranici vašeho pozemku udělat výkop a ten by se pak zalil betonem. Musel by být nejmíň metr a půl hluboký, a to by stálo dost peněz. Taky byste se do šlahounů mohla pustit herbicidem, ale to se vám nejspíš nebude chtít, když máte kompostér se žížalami a pěstujete zeleninu.

Ale ze všeho nejdůležitější je, aby vaši sousedi odstranili ostružiní na svém pozemku. Ještě jsem neviděl, že by v Seattlu někde rostlo tolik divokého ostružiní, a u vás na vrchu Svaté Anny už vůbec ne, když tam nemovitosti stojí majlant. Jen na ostrově Vashon jsem jednou viděl dům, kterému kvůli ostružiní popraskaly základy.

Vzhledem k tomu, že ostružiníky vašich sousedů rostou na strmém svahu, musel by se na jejich likvidaci použít speciální stroj. Nejlepší je rotavátor CXJ. Ten já ale nemám.

Druhou možnost – a ta je podle mě lepší – představují velká prasa-

ta. Stačí si jich někde pár půjčit a ona během týdne vytrhají ostružiníky sakumprásk i s kořeny. A navíc jsou setsakramentsky roztomilá.

Mám to probrat s vašimi sousedy? Klidně se u nich stavím, ale ten dům vypadá, jako že v něm snad ani nikdo nebydlí.

Dejte mi vědět.

Tom

Od: Su-Lin Leeová Segalová

Komu: Audrey Griffinová

Ahoj Audrey,

říkala jsem ti, že teď jezdím do práce firemním autobusem? Že neuhodneš, s kým jsem jela dnes ráno? S Bernadettiným manželem – Elginem Branchem. (Že já musím šetřit a jezdit do práce microsoftským autobusem, je pochopitelné. Ale Elgin Branch?) V první chvíli jsem si nebyla jistá, jestli to je opravdu on, protože ho ve škole vídáme jednou za uherský rok.

Teď tě pobavím. V celém autobuse bylo volné jediné místo – u okýnka vedle Elgina Branche.

„S dovolením,“ poprosila jsem ho.

Zuřivě ťukal do laptopu. Ani se na mě nepodíval, jen vytočil nohy do chodbičky. Moc dobře vím, že je velká šajba, korporátní viceprezident, a já obyčejná asistentka. Ale slušný chlap přeci vstane, když kolem něj chce projít ženská, ne? Protáhla jsem se na volné sedadlo a posadila se.

„Vypadá to, že se konečně dočkáme sluníčka,“ poznamenala jsem.

„To by bylo skvělé.“

„Už se moc těším na Den světových oslav,“ povídala jsem dál. Zatvářil se docela vyděšeně, jako by netušil, kdo jsem. „Můj syn taky chodí do školy Roberta Galera.“

„No ano!“ rozsvítilo se mu. „Hrozně rád bych si s váma povídal, ale potřebuju dopsat jeden e-mail.“ Nasadil si sluchátka, která měl do té doby pověšená na krku, a začal se zase věnovat počítači. Teď se podrž – ta sluchátka nebyla zapojená do laptopu. Byl to takový ten typ, co izoluje okolní hluk! Po zbytek cesty do Redmondu už na mě nepromluvil.

Jen si to, Audrey, vem. Celých pět let si myslíme, že Bernadetta je mnohem nesnesitelnější než on. A teď se ukázalo, že on je zrovna takový hulvát a asociál jako ona! Namíchnul mě tak, že jsem si po příchodu do kanceláře okamžitě vygooglovala Bernadettu Foxovou. (Divím se, že mě to nenapadlo dřív, když o ni jevíme tak chorobný zájem!) Že Elgin Branch vede v Microsoftu tým pracující na Samanthě 2, ví každý. Zato o Bernadettě mi na internetu nevyjelo vůbec nic. Jediná Bernadetta Foxová je nějaká architektka v Los Angeles. Zkoušela jsem její jméno různě kombinovat – Bernadetta Branchová, Bernadetta Foxová-Branchová. Ale naše Bernadetta, máma Bee, pro internet prostě neexistuje. Což je v dnešní době docela obdivuhodný výkon.

A teď z jiného soudku. Že je Ollie Ůčko úžasný? Dost mě vzalo, když ho Ioni z Microsoftu vyhodili v rámci desetiprocentního snižování stavů. Jenže kdyby k tomu nedošlo, nemohl by nám pomoci s rebrandingem naší školičky.

Když už jsme u Microsoftu, Steve Ballmer svolává na pondělí po Dni díkůvzdání celofiremní otevřený meeting. Už se šíří šílené zvěsti. Šéf mi řekl, ať před tím meetingem zarezervuju na několik hodin zasedačku, a já měla dost problém nějakou sehnat. To může znamenat jediné – další propouštění. (To budou svátky!) Šéf se doslechl, že se náš projekt chystají zrušit, tak vyhledal největší e-mailové vlákno, napsal na něj, že „Microsoft je vykopávka a jeho akcie půjdou co nevidět do kytek“, a kliknul na Odeslat všem. To nebyl dobrý nápad. Teď se nervuju, že potrestají celé naše oddělení a já skončím hodně špatně. Nebo možná skončím úplně! Co když jsem tu zasedačku zarezervovala jen proto, abych v ní dostala padáka?

Audrey, prosím tě, modli se za mě, Alexandru i Lincolna. Nevím, co si počnu, jestli mě vyhodí. Mám tady zlaté benefity. Jestli budu mít po svátcích práci, ráda ti přispěju na brunch pro rodiče potenciálních žáků.

Su-Lin

Čtvrtek 18. listopadu

*Vzkaz, který poslala Audrey Griffínová
specialistovi na likvidaci ostružiní*

Tome,

podle stavu zahrady by se dalo soudit, že v tom strašidelném baráku nad námi nikdo nebydlí. Ale opak je pravdou. Jejich Bee chodí do třídy s naším Kylem. Moc ráda dnes téma ostružiní se sousedkou proberu, až budeme před školou čekat na děti.

Prasata? V žádném případě. Stavte se pro ten mangold.

Audrey Griffínová

Od: Bernadetta Foxová

Komu: Maňdžula Kapúrová

Jsem nadšená, že souhlasíte s další spoluprací!!! Všechno jsem podepsala a naskenovala. Výlet do Antarktidy vypadá následovně. Pojedeme všichni tři, takže nám zarezervujte dvě kajuty. Elgie má nalítané mraky mil s American Airlines, tak nám zkuste zařídit tři letenky

zdarma. Vánoční prázdniny jsou od 23. prosince do 5. ledna. Vůbec nevadí, jestli zameškáme pár dnů školy. Ale co se psem? Musíme najít někoho, kdo se postará o pětasedesátikilového uslintaného psa. Jejda – už musím jet pro Bee do školy. Ještě jednou DÍKY.

Pátek 19. listopadu

Zpráva, kterou paní ředitelka Goodyearová poslala rodičům v pátečním zpravodaji

Vážení rodiče,

nejspíš se vám už doneslo, že včera došlo před školou k nehodě. Naštěstí se nikomu nic nestalo. Berme to tedy jako příležitost a znovu si zopakujme pravidla stanovená ve směrnících naší školy. (Vybranou pasáž jsem kurzivou zvýraznila já.)

Článek 2a, odstavec 2. Žáky lze po vyučování vyzvednout dvěma způsoby.

Autem: Přijedte autem až ke vchodu. Dejte pozor, abyste neblokovali průjezd k nakládací rampě společnosti Sound Seafood International.

Pěšky: Nechte auto v severní části areálu a dojděte ke škole po cestě vedoucí podél řeky. *Žádáme rodiče jdoucí pěšky, aby kvůli bezpečnosti a plynulosti provozu nevstupovali na příjezdovou cestu.*

Samozřejmě jsem moc ráda, že tvoříte báječnou partu a rádi si spolu povídáte.

Bezpečnost žáků je nicméně na prvním místě. Vezměme si tedy

z toho, co se stalo Audrey Griffinové, ponaučení a nechme si povídat
ní do kavárny, a ne na předjezd.

S pozdravem

Gwen Goodyearová

ředitelka ZŠ a MŠ Roberta Galera

*Účtenka za ošetření na pohotovosti, kterou mi dala
Audrey Griffinová s tím, ať ji předám mámě*

Pacientka: Audrey Griffinová

Ošetřující lékař: C. Cassella

Poplatek za návštěvu pohotovosti	900,00
RTG	425,83
(na pacientčinu žádost, NEHRADÍ POJIŠŤOVNA)	
Předpis: vicodin 10 mg (15 tablet, 1 balení)	95,70
Zapůjčení francouzských berlí	173,00
(na pacientčinu žádost, NEHRADÍ POJIŠŤOVNA)	
Jistina na francouzské berle	75,00
CELKEM	1669,53

Závěr: Při prohlídce a základním neurologickém vyšetření nebylo
zjištěno žádné zranění. Pacientka silně otřesená, vyžádala si RTG, vi-
codin a francouzské berle.

Od: Su-Lin Leeová Segalová

Komu: Audrey Griffinová

Prý tě Bernadetta chtěla před školou přejet! Jsi v pořádku? Nemám ti přivést něco k večeři? CO SE VLASTNĚ STALO?

Od: Audrey Griffinová

Komu: Su-Lin Leeová Segalová

Je to pravda. Chtěla jsem si s Bernadettou promluvit o ostružiní, které roste na jejich svahu, prolézá pod plotem a roztahuje se nám na zahradě. Musela jsem si na to najmout zahradního specialistu. Řekl mi, že nám Bernadettino ostružiní poničí základy domu.

Samozřejmě že jsem to s ní chtěla probrat ve vší přátelskosti. Došla jsem k jejímu autu, když stála ve frontě před školou. Mea culpa! Jenže s tou ženskou se nikdy jindy mluvit nedá! Je jako Frank Delano Roosevelt – člověk ji vidí jen od pasu nahoru, když kolem něj projíždí. Podle mě z toho auta ještě ani jednou nevylezla a nedovedla Bee do třídy.

Začala jsem na ni mluvit, ale měla vytažená okýnka a dělala, že mě nevidí. Nejspíš si myslí, že je první dáma Francie nebo co, s tím ležérně uvázaným hedvábným šátkem a velkýma slunečníma brýlema. Zaťukala jsem na přední sklo, ale ona na to šlápla.

Přejela mi nohu! Jela jsem na pohotovost, ale natrefila jsem na neschopného doktora. Tvrdil, že mi nic není.

Upřímně řečeno nevím, kdo mě naštvál víc – jestli Bernadetta Foxová, nebo Gwen Goodyearová, když mě v pátečním zpravodaji uvedla jménem. Jako bych něco provedla! A zmínila jen mě, a Bernadettu

ne! To já založila Radu pro rovné příležitosti. To já vymyslela akci Trubičky pro tatínky. To já sepsala posláním základní školy, když za něj ti nabobové z Portlandu chtěli deset tisíc dolarů.

Škole zřejmě nevadí, že sídlí v průmyslové zóně. Zřejmě nestojí o stabilitu v podobě vlastního areálu. Gwen Goodyearová si zřejmě přeje, abych ten brunch pro rodiče potenciálních žáků zrušila. Zrovna se jí snažím dovolat. Jsem z toho všeho dost rozčarovaná.

Už to zvoní. Už ji slyším.

Pondělí 22. listopadu

Vzkaz, který paní ředitelka Goodyearová poslala rodičům v pondělním kurýrovi

Vážení rodiče,

tímto bych vám ráda sdělila, že té paní přejela nohu maminka Bee Branchové – Bernadetta Foxová. Doufám, že jste si užili víkend, i když pršelo.

S pozdravem

Gwen Goodyearová

ředitelka ZŠ a MŠ Roberta Galera

Kdyby se bývaly zeptaly mě, řekla bych jim, jak se to stalo. Nenastoupila jsem k mámě do auta hned, protože ona s sebou vždycky bere Zmrzlinku a nechá ji dřepět na předním sedadle. A ta jak se tam jednou zahníždí, nechce už vydobyté místo uvolnit. Takže Zmrzlinka

udělala přesně to, co dělá, když chce, aby bylo po jejím – celá ztuhla a upřeně zírala před sebe.

„Mami! Proč ji necháš sedět vpředu, když –“

„Vnutila se sem –“ Máma začala Zmrzlinku tahat za obojek a já jsem ji cpala dozadu. Po dlouhém vrčení se nám to konečně povedlo, ale Zmrzlinka neskočila na sedadlo jako normální pes, místo toho se naplepila na přední sedadlo a vrhla na nás utrápený pohled, jako by nám chtěla říct, vidíte, k čemu jste mě donutily.

„Ty jsi ale hérečka,“ okřikla ji máma.

Připoutala jsem se. Všimly jsme si, že se k nám žene Audrey Griffinová. Běžela dost toporně a nerytmicky, bylo vidět, že naposledy utíkala tak před deseti lety.

„To snad ne,“ vzdychla máma. „Co zase chce?“

Audrey Griffinová měla vytřeštěné oči a jako obvykle se usmívala od ucha k uchu. Mávala na nás nějakým papírem. Z culíku se jí uvolnily šedé prameny, na nohách měla dřeváky a pod péřovou vestou bylo vidět, jak jí džíny málem praskají ve švech. Na to se prostě nešlo nedívat.

Ten den dohlížela na plynulost provozu seňora Floresová. Naznačila nám, že máme jet, protože se za námi táhla dlouhatánská fronta aut a jeden chlápek ze Sound Seafood si to točil. Audrey na nás mávala, ať zastavíme.

Máma měla sluneční brýle jako vždycky – nosí je, i když prší. „Ať si ta moucha otravná myslí, co chce. Já ji prostě nevidím,“ zabručela.

Odjely jsme a to je celé. Vím naprosto jistě, že jsme nikomu nohu nepřejely. Mámino auto se mi moc líbí, ale připadám si v něm jako princezna na hrášku. Kdyby najelo na něco tak velkého jako lidská noha, okamžitě by vyletěly airbagy.

Úterý 23. listopadu

Od: Bernadetta Foxová

Komu: Maňdžula Kapúrová

V příloze posílám naskenovanou účtenku za ošetření na pohotovosti, kterou bych asi měla uhradit. Jedna moucha otravná tvrdí, že jsem jí před školou přejela nohu. Kdyby mě to tak neunavovalo, asi bych se tomu i zasmála. Proto taky říkám ostatním matkám, které do té školy vozí děti, „mouchy otravné“. Štvou mě, ale ne tolik, abych na ně mrhala cennou energií. Už osm let se mě ze všech sil snaží k něčemu vyprovokovat – mohla bych vám vyprávět! Bee je naštěstí už v osmičce a já se nemůžu dočkat, až za sebou spálí mosty. Tím pádem nemá smysl se pouštět do muších bitev. Mohla byste projít všechny naše pojistky a zjistit, jestli se na to nějaká nevztahuje? Nebo víte co, když o tom teď tak přemýšlím? Zaplaťte to. Elgie by se zlobil, kdyby nám kvůli takové prkotině zvýšili zálohy. Nechápe, proč mi mouchy otravné tak vadí.

To s Antarktidou je vážně paráda! Zařídte nám dvě kajuty de luxe. Naskenovala jsem vám naše pasy, abyste znala přesná data našeho narození, jak se píšou naše jména, prostě abyste měla všechno potřebné. Radši k tomu přihodím i kopie našich řidičáků a čísla našich sociálních pojištění. Bee je v pase uvedena jako Bálakršna Branchová. (Řekněme, že jsem tenkrát zažívala velký stres a že mi to přišlo jako dobrý nápad.) Teď mi došlo, že Bee musí mít na letence napsané Bálakršna. Rozhodně ale udělejte první poslední pro to, aby naše božské stvoření měli na lodi – na jmenovkách, seznamu cestujících atd. – uvedené jako „Bee“.

Dostali jsme seznam věcí, které s sebou budeme potřebovat. Mohla byste nám všechno objednat trojmo? Já mám velikost M, Elgie XL – ne že by měl bříško, jen měří sto devadesát centimetrů a nikde nemá ani gram tuku navíc. To se někdo má. Bee je na svůj věk dost malá, tak jí

pořídte oblečení jako pro desetileté dítě. Když si nebudete jistá velikostí nebo designem, pošlete nám několik variant – teda pokud to pro mě nebude znamenat nic víc, než že pak krabici zase nechám před domem a někdo z UPS ji odveze. Taky nám sežeňte všechny doporučené knížky – Elgie a Bee si je určitě nastudují a já se o to aspoň pokusím.

Dál budu potřebovat rybářskou vestu se spoustou kapes na zip. Kdysi – to jsem ještě ráda vytahovala paty z domu – jsem jednou v letadle seděla vedle ekologa, který cestoval křížem krážem po zeměkouli. Měl na sobě rybářskou vestu a v ní pas, peníze, brýle, plastové krabičky na filmy – ano, už je to hodně dávno. Je to naprosto geniální výrobek, máte všechno na jednom místě, hezky po ruce, schované v kapsičce na zip a vestu si navíc můžete na letišti sundat a nechat projet bezpečnostním skenerem. Od té doby jsem si kolikrát říkala, že až příště někam pojedu, pořídím si taky takovou vestu. Teď nadešla ta správná chvíle. Radši mi objednejte hned dvě.

Nechte mi to všechno poslat sem do haciendy. Jste jednička!

Od: Maňdžula Kapúrová

Komu: Bernadetta Foxová

Vážená paní Foxová,

obdržela jsem Vaše pokyny ohledně vybavení na cestu a budu podle nich postupovat. Co je to hacienda? Nic takového nemám v podkladech.

S pozdravem

Maňdžula Kapúrová

Od: Bernadetta Foxová

Komu: Maňdžula Kapúrová

Znáte to. Jedete pro něco do Ikey a jen zíráte, jak je všechno neuvěřitelně levné – sto čajových svíček sice nepotřebujete, ale prokristapána, vždyť jich balík stojí jen devětadevadesát centů. Nebo: dekorativní polštářky jsou vycpané jakýmsi rozpláclym míčkem z bezpochyby jedovatého kdovíčeho, ale mají tak veselou barvu a navíc se prodávají po třech za pět dolarů, takže než se rozkoukáte, necháte tam pět stovek ne proto, že ty krámy nezbytně potřebujete, ale proto, že jsou tak zatraceně levné.

Vlastně neznáte. Kdybyste to znala, dokázala byste si představit, jaké to bylo, když jsem v Seattlu hledala bydlení.

Že jsem se vydala zrovna sem, byla v podstatě náhoda. V té době jsme bydleli v Los Angeles a Elgieho animační firmu zrovna odkoupil Velký bratr. Jejda, já napsala Velký bratr, ale přitom jsem myslela Microsoft. Přibližně v tu dobu se mi taky stala jedna hrozně hnusná věc (nebojte, podrobností vás ušetřím). Povím vám jen, že to bylo něco tak hrozného a hnusného, že jsem měla sto chutí z Los Angeles utéct a už nikdy se tam nevrátit.

V Microsoftu Elgieho nenutili, ať se kvůli práci přestěhuje do Seattlu. Jen mu to důrazně doporučili a já toho nadšeně využila jako záminky, abych mohla z továrny na sny co nejdřív pláchnout.

Když jsem sem – do Seattlu – přijela poprvé, vyzvedl mě na letišti realitní makléř a vzal mě na prohlídku domů. V dopolední várce byly samé venkovské domy, jiné domy se tady snad ani nestaví, tedy pokud nepočítám záplavu paneláků, které všude v nesmyslných uskupeních překážejí ve výhledu. Na člověka to působí dojmem, že městský architekt prospal celá šedesátá i sedmdesátá léta u rýsovacího prkna a projektování přenechal Sovětům.

Jinak je tu jeden venkovský dům vedle druhého. Venkovské domy z přelomu století, nádherně zrekonstruované venkovské domy, reinterpretované venkovské domy, moderně pojaté venkovské domy. Jako by hypnotizér uvedl všechny obyvatele Seattlu do kolektivního transu. Klíží se vám oči, a až se probudíte, budete chtít bydlet jen a pouze ve venkovském domě, bude vám jedno, jaký se píše rok, záležet vám bude jedině na tom, aby váš dům měl tlusté zdi, malá okna, tmavé pokoje, nízké stropy a aby stál na tom nejhorším místě z celého pozemku.

Na té záplavě venkovských domů bylo nejdůležitější, že ve srovnání s Los Angeles byly levné, jako kdyby je vyrobili v Ikea!

Ryan, ten realitní makléř, mě vzal na oběd do restaurace v centru, kterou vede šéfkuchař Tom Douglas. Ten v Seattlu provozuje celkem deset restaurací, jednu lepší než druhou. Jídlo v Lole – á, ten koláč s kokosovým krémem! á, ta česneková pomazánka! – mě přesvědčilo, že bych v téhle díře u hranic s Kanadou přezdívané Smaragdové město přece jen mohla být šťastná. Za všechno může Tom Douglas!

Po obědě jsme zamířili k makléřovu autu. Čekala nás odpolední prohlídka. Nad centrem se tyčil kopec posetý samými – to byste neuhodla – venkovskými domy. Vlevo nahoře jsem uviděla cihlovou budovu s obrovskou rovinatou zahradou a výhledem na Elliottův záliv.

„Co je to tamhle?“ zeptala jsem se Ryana.

„To je Teplý pramen z přelomu století,“ odpověděl. „Bývalá katolická škola pro zlobivé holky.“

„A co je v ní teď?“

„No, teď je už spoustu let prázdná. Jednou za čas si nějaký developer usmyslí, že by tam mohl postavit bytovky.“

„Takže je na prodej?“

„Naposledy jich tam chtěli postavit celkem osm,“ vysvětloval Ryan, ale pak vytřeštil oči, protože zavěřil kšeft. „Větší část hektarového pozemku je hezky rovinatá. Navíc k němu patří i celý svah. Sice na něm nemůžete stavět, ale zase vám zajistí dostatek soukromí. Dům U studánky – developeri ho přejmenovali, protože jim původní název připadal

příliš homofobní – má přibližně jedenáct set metrů čtverečních nabitých neskutečným kouzlem. Z rekonstrukce prozatím sešlo, ale jinak je to hotový klenot.“

„Kolik za něj chtějí?“

Ryan se dramaticky odmlčel. „Čtyři sta tisíc.“ Spokojeně sledoval, jak mi padá čelist. Domy, které jsme viděli předtím, stály stejně, a přitom měly jen mrňavý pozemek.

Ukázalo se, že ta obrovská rovinatá zahrada je nezastavitelné území a že městská část Královny Anny prohlásila školu U teplého pramene za historickou památku, takže se s ní nesmí moc hýbat. Územní plán tak dívčí školu U teplého pramene v podstatě zakonzervoval.

„Ale ta čtvrť je přece v územním plánu vyhrazená pro rodinné domy, ne?“ namítla jsem.

„Nechcete se tam podívat?“ navrhl Ryan a už mě strkal do auta.

Ten dům měl naprosto dokonalé dispozice. Ano, suterén působil strašidelným a depresivním dojmem – soudě podle dveří, které vypadaly jako v nějakém žaláři a zamykaly se zvenčí, tam zavírali svěřenkyňe –, ale měl čtyři sta padesát metrů čtverečních, takže nad zemí pořád zbývalo šest set padesát metrů, a to je na rodinný dům slušná obytná plocha. V přízemí byla naprosto senzační kuchyň spojená s jídelnou, obrovský přijímací pokoj, ze kterého by se dal snadno udělat obývací, a několik menších pracoven. V patře se nacházela kaple s vitrážovými okny a několika zpovědnicemi. Ideální ložnice a šatna! Ostatní místnosti se daly předělat na dětský pokoj a pokoj pro návštěvy. Stačilo provést jen kosmetické úpravy – utěsnit, přebrousit, natřít. Hračka.

Pak jsem se ze zadní verandy obrácené na západ dívala, jak se po hladině jako šneci šinou trajekty.

„Kam plujou?“ zeptala jsem se.

„Na ostrov Bainbridge.“ Ryan byl pěkně mazaný, a tak dodal: „Hodně lidí tam má chatu.“

Zůstala jsem v Seattlu ještě jeden den a kromě domu jsem nám pořídila i chatu u moře.

Od: Maňdžula Kapúrová
Komu: Bernadetta Foxová

Vážená paní Foxová,
položky ze seznamu věcí, které máte mít s sebou, Vám přijdou na adresu Gate Avenue.

S pozdravem
Maňdžula Kapúrová

Od: Bernadetta Foxová
Komu: Maňdžula Kapúrová

Jé, mohla byste nám zarezervovat stůl na Den díkůvzdání? Zavolejte třeba do Washington Athletic Clubu a zamluvte nám stůl pro tři. Na sedmou. Dovoláte se do Spojených států? Jak by ne – čím myslím? Vždyť v Indii teď neděláte nic jiného.

Uznávám, že je dost zvláštní chtít, abyste mi z Indie zarezervovala stůl v restauraci, kterou vidím z okna. Nebojte, vysvětlím vám to. Vždycky to totiž zvedne ten samý chlápek a rovnou se zeptá: „Washington Athletic Club, přejete si?“

Řekne to tak přátelsky, tak bezvýrazně... tak kanadsky. A já nerada vytahuju paty z domu taky proto, že bych mohla natrefit na nějakého Kanadana. Seattle se jimi přímo hemží. Nejspíš si myslíte, že Spojené státy a Kanada jsou prašť jako uhoď, že v obou zemích žijí jen příšerně tlustí anglicky mluvící běloši. No, Maňdžulo, dál od pravdy byste být nemohla.

Američani jsou ctižádostiví, nesnesitelní, neurotičtí, zbednění – to všechno a ještě mnohem víc – samé trápení, jak by řekl starý dobrý Zorba.

Kanaďani jsou úplně jiní. Mám z nich takový vítr, jaký máte vy z krávy ležící uprostřed ulice během dopravní špičky. Kanaďani si myslí, že si jsou všichni rovni. Podle nich vyjde nastejno, jestli si za mikrofon stoupne Joni Mitchellová nebo nějaká sekretářka. Frank Gehry není o nic lepší než stavař, který chrlí satelitové baráky v AutoCADu. John Candy je zrovna tak vtipný jako strejda Lou, když si dá pár piv. Proto není divu, že svět zná jen ty Kanaďany, kteří z Kanady hodně rychle vypadli. Ostatní nadané lidi tam totiž smete lavina rovnostářství. Kanaďani prostě nechápou, že někteří jedinci jsou výjimeční a ostatní by se k nim podle toho měli chovat.

A končím.

Kdyby měli ve Washington Athletic Clubu plno – to asi budou, když je Den díkůvzdání už pozítří –, tak nám na zázračném internetu najděte nějakou jinou restauraci.

Však mi taky vrtalo hlavou, proč jsme na Den díkůvzdání večereli zrovna v Danově grilu. Ten den jsem si přispala a dolů jsem sešla ještě v pyžamu. Podle mozaiky z ručníků a igelitek vyskládaných na podlaze jsem okamžitě poznala, že bude pršet. Tenhle systém vymyslela máma, protože nám občas zatéká do domu.

Nejdřív na zem rozložíme igelitky a ty překryjeme ručníky nebo dekami. Doprostřed postavíme velký hrnec – ten zachytává vodu. Bez igelitek a ručníků by to rozhodně nešlo, protože několik hodin zatéká na jednom místě a pak zničehonic začne затékat třeba o pět centimetrů dál. Zlatý hřeb spočívá v tom, že máma hrnce vystele starými tričky, abychom nemuseli poslouchat to kap kap kap. Protože to je k zbláznění, když zrovna chcete spát.

To ráno byl táta doma, což se nestává moc často. Přivstal si a už se byl projet na kole. Teď stál u kuchyňské linky, celý zpocený v papouškově křiklavých elastákách, a popíjel zelený džus vlastní výroby. Byl do půl těla, na prsou měl připnutý monitor tepu a na ramenou kšíry – svůj

vlastní vynález –, prý mu dělají dobře na záda, protože díky nim sedí u počítače rovně.

„Taky ti přeju dobré ráno,“ poznamenal dotčeně.

Asi jsem na něj vrhla dost nevlídný pohled. Nezlobte se na mě, ale mně prostě přijde divné, když má táta po ránu podprsenku, a je úplně jedno, že ji nosí kvůli lepšímu držení těla.

Máma přišla ze spíže s plnou náručí hrnců. „Ahoj zlatíčko!“ Hrnce s rachotem popadaly na zem. „Pardon, pardon, pardon. Jsem hrozně unavená.“ Máma někdy v noci vůbec nespí.

Táta došel v cyklistických botách klap-klap-klap-klap k laptopu, připojil k němu monitor tepu a stáhnul si data z projížďky.

„Elgie, vyzkoušel by sis nepromokavé pohorky, až budeš mít chvíli-ku? Můžeš si vybrat hned z několika typů.“

„Výborně.“ Táta odešel klap-klap-klap do obývacího pokoje.

Vzala jsem z linky flétnu a projela jsem si pár stupnic. „Heleď mami, když jsi chodila na Choate Rosemary, stálo už Mellonovo kulturní centrum?“

„Ano,“ odpověděla. Už zase měla náruč plnou hrnců. „Tam jsem taky poprvé a naposled stanula na jevišti. Obsadili mě do *Frajerů a sazí*.“

„Když jsem se tam byla s tátou podívat, tak mi jedna holka řekla, že mají školní orchestr, každý pátek pořádají koncerty pro lidi z Wallingfordu a dokonce vybírají vstupné.“

„Bude se ti tam moc líbit,“ řekla máma.

„Jestli mě vezmou.“ Projela jsem si ještě několik stupnic a máma pak hodila na zem další hrnce.

„Uvědomuješ si vůbec, jak musím být statečná?“ vybuchla. „Jak mě ničí, že budeš studovat na druhém konci Států?“

„Tys taky studovala na internátní škole,“ namítla jsem. „Když jsi nechtěla, abych se tam hlásila, nemělaš o té škole tak básnit.“

Táta přišel lítačkami zpátky do kuchyně. Na nohách měl zateplené holinky s cenovkou. „Bernadetto, jsi skvělá, žes to všechno obstarala.“ Jednou rukou mámu objal a přitiskl ji k sobě. „Obíháš snad od rána do večera obchody se sportovníma potřebama?“

„Dalo by se to tak říct,“ odpověděla máma a obrátila se zpátky ke mně. „Prostě jsem nedomyslela, jaké bude mít tvoje přihláška na internátní školu důsledky. To jest, že nás opustíš. Ale mně nevádí, že chceš prchnout. Stejně tě budu vídat každý den.“

Probodla jsem ji pohledem.

„Ty to ještě nevíš?“ zeptala se. „Přestěhuju se do Wallingfordu, pronajmu si tam dům. Už jsem si sehnala práci ve školní jídelně.“

„To neříkej ani z legrace.“

„Nikdo nebude vědět, že jsem tvoje máma. Dokonce mě ani nebudeš muset zdravit. Jen chci každý den vidět tvůj líbezný obličej. Ale když na mě občas mávneš, zahřeje mě to u srdce.“ Poslední větu řekla jako nějaký rarach.

„Mami!“ okřikla jsem ji.

„Nemáš na vybranou. Jako v pohádce *O králíčkovi, který chtěl utéct*. Mně se prostě nez bavíš. Budu stát v jídelně za skleněným pultem s igelitovými rukavicema na rukách, ve středu budu na talíře nandávat hamburgery a v pátek ryby –“

„Tati, ať toho nechá.“

„Bernadetto, prosím tě.“

„Vy si myslíte, že si dělám srandu. Tak si to myslete.“

„Kam vlastně dneska pojedeme na večeři?“ zeptala jsem se.

Máma se zatvářila dost divně. „Vteřinku.“ Vyšla zadními dveřmi z kuchyně.

Vzala jsem do ruky ovladač na televizi. „Nehrajou dneska náhodou Seahawks s Dallasem?“

„Až v jednu,“ odpověděl táta. „Nechceš se předtím podívat do zoo? Že bysme se vrátili až na zápas.“

„Prima! Můžeme omrknout to klokaní mládě.“

„Pojedeme na kole?“

„Chceš jet na lehocipedu?“ zeptala jsem se.

„Asi jo.“ Táta zaťal pěsti a zakroužil jimi. „Tady v těch kopcích mě vždycky rozbolí zápěstí –“

„V tom případě jedem autem,“ skočila jsem mu rychle do řeči.

Máma se vrátila. Otřela si ruce o kalhoty a šileně zhluboka se nadechla. „Dnes večer vyrazíme do Danova grilu,“ oznámila nám.

„Do Danova grilu?“ zeptal se táta.

„Do Danova grilu,“ zopakovala jsem. „To myslíš ten naprosto ulítlej podnik u jezera Union, kam autobusy navázejí turisty a na který pořád běží reklama v televizi?“

„Přesně ten,“ odpověděla máma.

Zavládlo ticho a přerušilo ho až tátovo hlasité „no teda!“. „V životě by mě nenapadlo, že na Den díkůvzdání vybereš zrovna Danův gril,“ dodal.

„Ráda tě občas něčím překvapím.“

Půjčila jsem si tátův telefon a poslala jsem esemesku Kennedy. Byla s mámou na ostrově Whidbey. Dost mi záviděla, že jedeme na večeri do Danova grilu.

Jeden pán tam hrál na piano, mohla jsem si zdarma dolévat limonádu a čokoládový dort zvaný Čokoládová bomba byl obrovský – ještě větší než gigantické porce, které podávají v čínských bistrech P. F. Chang's. V pondělí mi ve škole všichni říkali: „Tý jo, vy jste byli na Den díkůvzdání v Danově grilu, jo? Ty se máš.“

Pondělí 29. listopadu

Vzkaz od Toma

Paní Griffinová,
já žádný mangold nechci. Chci, abyste zaplatila fakturu. Jinak se s vámi budu muset soudit.